

Uit © Bénédicte Lemmelijn, Mijn geloof als bijbelwetenschapper. Een broos en eerlijk antwoord, Halewijn, Antwerpen, 2016, p. 34-38

uit het Woord vooraf p. 7-8

De oude Bijbelse teksten zijn inderdaad eerst en vooral heel oud. En het is goed en zelfs noodzakelijk dat te beseffen. Bovendien zijn het teksten van zoekende mensen: mensen met vragen over hun dagelijkse leven, hun samenleven, over hun vermoeden van en betrokkenheid op een hen overstijgende werkelijkheid die ze God noemen. Geen van hen heeft echter in een enkele tekst die God kunnen 'vatten', omdat mensen nu eenmaal denken in mensencategorieën. Als je dat allemaal beaamt en beklemtoont, haal je dan niet in één klap alles onderuit? Hoe kan je dan nog in de Bijbel geloven, hoor ik dan wel eens. Daar stond toch alles in? Van wat er is en hoe het moet? Wat betekent geloven dan? Hoe en wat gelooft u dan nog als Bijbelwetenschapper? Wat blijft er nog over?

Juist hier raak ik, voor mij, de kern van de zaak: ik geloof niet 'in' de Bijbel. Geloven is geen 'wat', maar 'dat'. Ik geloof niet in wat mensen in welke tekst of welk document ook zeggen over God. Ik geloof niet in een pakket Bijbelse of dogmatische wetenswaardigheden en zekerheden over de natuur en de aard van het wezen van God of over de manier waarop sommige mensen, in verschillende religies, zelfs het leven na de dood hebben weten te organiseren.

Geloven is geen zekerheid, geen weten, geen begrijpen. Geloven is een keuze, een bewuste stap, een optie die stelt 'dat' ik geloof en kies om te blijven geloven, ondanks of juist misschien dankzij wat we niet weten over God. Wellicht moeten we dat moedig onder ogen durven zien: we weten over God veel meer niet dan wel. Meer nog, we weten eigenlijk niets. Dat maakt het juist 'geloof'. Geloven is voor mij wezenlijk vertrouwen. Het is in overgave aannemen dat God er is en dat Hij ons, mensen, goedgezind is en liefheeft. Maar wie of wat die God is, dat is precies waarnaar we al zo lang en in zo vele vormen van religie zoeken. Als christen doen we dat, trouwens ook louter berustend op die keuze, vanuit wat Jezus liet zien: dat God ultiem, vóór en boven alles, Liefde is. En als Bijbelwetenschapper doe ik dat ook tegen de achtergrond van dat aloude boek dat we Bijbel noemen. Daarom neemt de Bijbel in dit boek hoe dan ook een belangrijke plaats in: hij is als het ware de grond waaruit de plant van mijn persoonlijk geloof voeding put. Hoe zou ik dus de plant kunnen beschrijven als ik niet eerst de bodemschets ...

Eén ding is zeker: ook ik weet niet wie God precies is. Dit boekje biedt geen 'weten'. Het is een getuigenis van kwetsbaar zoeken om dat, in broeze authenticiteit, te delen. Het biedt derhalve geen zekerheden van een professor. De professor die hier schrijft is dezelfde persoon als de vrouw, de echtgenote, de mama, de dochter, de schrijver, de dichter, de sprookjesverzinner, de tekenaar, de amateurfotograaf, de gitaarspeler, de zanger, de kameropruimer, de onkruidtrekkeren de huismanager: kortom, de mens die in liefde gekneed werd daar waar mens-zijn werkelijk wordt of misschien ook daar waar God werkelijk wordt ...

Van mensen voor mensen over God die niemand vatten kan - p. 43-44

Op de keper beschouwd betekent al wat boven aan de orde was eenvoudigweg dat ook de Bijbel niet weet wie of wat God in essentie is ... Het betreft steeds een verhaal van mensen, voor mensen, over een God die eigenlijk geen enkelmens (be-)vatten kan. Het is niet mogelijk, voor geen enkelmens, neer te schrijven of te verkondigen wie of wat God eigenlijk is. Geen enkel mens kan pretenderen daarover de absolute waarheid in pacht te hebben. God stop je niet ineen doosje ... Al wat mensen weten of denken te weten, al wat ze ooit neergeschreven hebben over God is het resultaat van een behoedzaam vermoeden en een doordachte geloofservaring. Bovendien is die steeds tot stand gekomen op basis van analogieën met het (inter-)menselijke bestaan, net zoals eender welke fantasie steeds raakpunten met de werkelijkheid blijft vertonen. Anders gezegd, het gaat om een boek *van mensen* – die in alle mogelijke menselijke situaties of, zo u wil, in hun alledaagse, existentiële bestaanspoging (*conatus essendi*) voluit getracht hebben waardevol mens te zijn – *voor mensen* – die in een gans andere context niettemin vandaag ook nog hun mens-zijn pogen zin te geven – *over een God* die alle 'begrip' te boven gaat, maar hen én ons tegelijk in liefde overstijgt.